

рането на отчуждението, довело до загубването на общата цел, на всеобщите норми, на всеобщата истина:

Не дирих радости в живота,
не дирих ветрища и прах,
ала и някоя Голгота
едва ли нявга обещах.

В света живях с мечта избрана,
живях с неземеен идеал:
земята чужда ми остана,
макар че туй не съм желал.

И гост на хората - отдавна,
с усмивка бледа на уста,
възвих в пътеката най-равна
към пътните врата...

(“Не дирих...”)

Осъзнаването на амбивалентната характеристика на морално-етическите категории поставя лирическият аз високо над човешката суета и нейната алтернатива: “Боричкания, сълзи, кърви: - последни сме - да бъдем първи!” (“Боричкания...”), в които моралът на царя и на роба се изравняват и обезсмислят от Смъртта като най-справедлив изход на живота. Етиката на индивида подлага на съмнения и ирония ценностния смисъл на общовалидните норми, в които лирическият субект не е намерил удовлетворяващ отговор нито за самия себе си, нито за самата етика, “залутан из тълпата - на страстите житейски по паднал в маскарада, // аз искам да узная под маските лицата...” (Мечта”). Метафизичното равенство на стойностите в антропологичния космос, в който “житейски дребни грижи са всичко похабили” (“Житейски...”), екзистира в неспособността за разпознаване на етичните ценности. Те носят риска на амбивалентността и очертават ясната траектория на аморализма в Яворовия символистичен дискурс. Едновременно с това се навлиза в неговата етична парадоксалност, която дефинира дълбокото страдание на модерния човек от двойствеността на човешкия